

אתה ישראל, השב לבנות שממות ארצך, המצפה לתחיתך הלאומית, שמע את הד הקול הגדול הזה, אשר ישמע בעולם כולו, בהיותך נאזר בגבורת רוחך הגדול, הספוג מטללי התחיה, אשר באוצר חי העולמים סלה.
וברוחך הגדול והקדוש הזה, תחוג יהודה את חגיך, תחוג בעוז את היום האדיר והנאור הזה את יום חג השבועות, חג הבכורים, זמן מתן תורתנו, דע עמי לשמוח בו חדות עולמים סלה, "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"¹³.

יום הבכורים - זמן מתן תורתנו

אלה הם שני התארים של החג הקדוש, חג השבועות הבע"ל. הראשון, יום הבכורים¹, הוא התואר שהתורה שבכתב קבעה לו. וזמן מתן תורתנו קבעה לו התורה שבעל פה, בנוסח התפלה המיוסדת על פי אנשי כנסת הגדולה, שהם תקנו להם לישראל ברכות ותפלות קדושות והבדלות², ולא כרת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל דברים שבעל פה³. הרינו למדים שתורה שבכתב ותורה שבעל פה מתייחסות זו לזו כיחש של הגוף והנשמה זה לזה. גופי התורה שבכתב, אותיותיה כולן כמו שהן, הנן הנושא, שהנשמה העליונה, האור העליון שהוא מתגלה בכל מכמני התורה האצור בתורה שבעל פה לכל מדרגותיה, הולך ושופע על ידם.

ארבע דרכי התורה, הפרדס: הפשט, הרמז, הדרש והסוד, הלא רק החלק הראשון, הפשט, הוא המתראה לנו על ידי האותיות שבתורה שבכתב כמו שהוא, אבל שלש הדרכים שעל ידן אנו מוארים באורות היקרים בכל חגווי נשמתנו, הלא הן כולן מכלל התורה שבעל פה, שעל ידן מתבלטים המה קרני האורה המיוחדים לישראל, והן נשמתה של תורה.

אנחנו באים לידי כל תקומותינו על ידי הקשר הגמור של הגוף והנשמה באגודה אחת. וכל פירוד הבא לחוץ ביניהם הרי הוא מכחיש את החיל והתעצומה של כנסת ישראל. הרבה סבלנו ועדיין אנו סובלים מאלה אשר נתקו את התורה שבכתב מהאורה של תורה שבעל פה. כל שיטות התעיה למיניהן, הכותים, הצדוקים, הקראים וכל מגלי פנים בתורה שלא כהלכה לכתותיהם, כל אלה העמידו את הפשט במצב מפורד באפס השפעה מיתר דרכי התורה המחשיפים לנו את אורה בכל מילואה.

ההנתקה הזאת של הפשט מעל שלשת דרכי התורה האחרים המשלימים אותה, היא היא שגרמה ג"כ את המורד של החורבן הגמור שהננו סובלים על ידי שולחי היד במקדשה של תורה, אלה מחבלי כרם ד' הזונים אחרי הבלי הגוים, ביחוד המפלצת שיצאה בהרחבתה על ידי המלומדים הגרמנים השקועים בשנאת ישראל בכל אופי רוחם האכזרי אשר ינקו אותו משדי גזעם, המראה לנו כעת את פרצופו האמיתי, והם הם מחברי הספרים המסואבים מיסודה של חוצפת "הבקורת של כתבי

13 תהלים קיח כד.

1 במדבר כח כו. 2 ברכות לג. 3 גיטין ס.

הקודש", שהיא כולה הרכבה של רשעה וסכלות, ובכל זאת הזנו אחריהם חלק ממחנכי דורנו הצעיר להוותנו וחרפתנו.

אמנם לא פחות מזה סבלנו והננו סובלים מאלה אשר נתקו שלש הדרכים האחרות - הרמז, הדרש והסוד - מהיסוד של הפשט, קבעו להם אלה מין תורה שבעל פה מזויפת שאינה קשורה באיתן היסוד של תורה שבכתב. תקלה זו התחילה מהאלכסנדרונים בימי קדם, שמהם יצאו המינים הראשונים ששרשיהם הפורים ראש ולענה⁴ הם ממלאים עכשיו חללן של רשויות בעולם הזר הסובב אותנו והדוחק את רגלינו בכל הארצות וגם בארץ הצבי.

מיסודם של האליגוריסטים הקצוניים למפלגותיהם יצא כל המראה של פרצות כרם בית ישראל וההפקרות המעשית בנוגע לכל דבר חוק ומשפט, שהנוהים אחריהם הנם הראשונים לחלל כל קודש בפועל ובמעשה והמרחיבים את ההפקרות בין ההמונים הרחבים המאבדים בידיים את כל ההוד שבתחיתנו הלאומית ונוטלים ממנה את כל הדרה. השיבה הלאומית שלנו לארץ, על פי הסגנון המחודש שהולך ומתרחב בימינו לשמחת לבב כל אוהב עמו וארצו, היא צריכה שמירה מעולה שחלק הפשטי שבה הרי הוא בודאי ישובה של הארץ, בנינה ושכלולה שבנינו הבונים התחילו לעבוד בה את עבודתם הקדושה בכל כך מסירות. אבל כל החיים הטהורים, כל רוח ישראל ואורו, הרי הם שפעת נשמתה של התכונה הפשטית; בחינת תורה שבעל פה בכל דרכיה, הרמז, הדרש והסוד, המרוממים את הרוח ומחיים את הפשט. נזהר נא לבלי להכשל בניתוק של אלה שני היסודות החיים זה מזה, ותהיה נא תחיתנו הלאומית ובנינו בארץ אבות מלאים חיים שלמים באחדות גמורה של גופה עם נשמתה, ונזכיר נא ביום החג הקדוש הזה הבעל"ט, חג השבועות, שכמו שהוא יום הבכורים בתורה שבכתב הוא גם כן זמן מתן תורתנו בתורה שבעל פה. והאחדות הקדושה הזאת תשיב לנו את אומץ רוחנו, את שלומנו הפנימי, ואת יפעת כבודנו לעיני כל אפסי ארץ, במהרה בימינו אמן.

יום הבכורים - זמן מתן תורתנו

מריש ירחא דניסן עד תמניא ביה איתוקם תמידא, שהיו הצדוקים אומרים: יחיד מתנדב ומביא תמיד (ונצחו חכמים שבא משל צבור, מתרומת הלשכה); מתמניא ביה, עד סוף מועדא, איתותב חגא דשבועיא, שהיו בייתוסים אומרים: עצרת אחר שבת (ולפי זה אין קצירת העומר דוחה שבת, ונצחום חכמים שעצרת אינו דוקא אחר שבת וממילא קצירת העומר הוא ממחרת יום טוב, ואם חל בשבת דוחה את השבת). (מנחות ס"ה א')

בתקופתנו הגדולה להתעוררותה של האומה לשיבת שבותה, לחדוש עמדתה העצמית על ארצה העתיקה, אחרי שנות מאות רבות של תרדמה לאומית ושל חורבן הישוב אשר לארצנו הקדושה, הננו חייבים חובה כפולה לפשפש באוצרותינו העתיקים לדעת

4 ע"פ דברים כט יז.